

Eerst Petrus te Samaria, toen de toevenaar Simon spelen dorst met het Heilige en de apostel hem toeriep: „Gij zijt een gansch bittere gal en samenknooping der ongerechtigheid". En daarna heet 't evenzoo in Hebr. 12: 15: „Toecijnde dat niet iemand verachtere van de genade Gods en eenige wortel der bitterheid opwaarts spruitte."

En hoe geheel dit zelfde ook onder ons nog toespassing vindt, men ziet 't gedurig.

Twee broeders in den geloove, beiden ten eeuwigen leven toegebracht, en toch zoo gedurig elkaar het leven verberberend door gal en als men die opwelt uit 't hart.

Na bender sterven is zulks uiteraard ondenkbaar.

Waren beiden werkelijk ten eeuwigen leven herboren, dan kunnen ze, na hun sterven, niet anders dan in heilige liefde, en zulks voor eeuwig, aan elkander verbonden zijn.

Maar, helaas, zoolang beiden op aarde hun aanzijn voortzetten, siet men het zoo vaak anders: Zoo heel anders zelfs, dat waar de hand van innige, teedere liefde moest saamsnoeren, veeleer bitterheid scheidt, en wat uit 't hart opwelt, soms eer aan gal en als men doet denken.

Dit nu ligt daaraan, dat we in ons menschelek wezen meer dan één loof hebben, en dat nu, ook waar het nieuwe leven op ons geent is, toch ook in een andere loof van ons bestaan de oude, wilde natuur, uit den oorspronkelijken wortel van onzen persoon, blijft doorwerken.

Op allerlei manier werkt dan uit dien wilden wortel het oude beinzel nog op. Bij den één is het de hoovaardij der zelfinbeelding, bij den ander de greep naar het geld, bij een derde de prikkel van het vleesch, en dan, helaas, niet minder vaak de bitterheid jegens den broeder, met wien men in ommin geraakt.

Ge 't maar na in het leven, en als 't bij een kind van God, in weerwil van zijn toebereiding, hela